

Sygn. akt IV Ka 336/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Marcinkowska SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 r.

sprawy **K. J.**

syna T. i H. z domu L. (...) roku w W. z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 22 lutego 2016 r. sygnatura akt II K 886/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 336/16

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko K. J. oskarżając go o to, że w dniu 13 lipca 2010 r w W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd operatora telefonii komórkowej (...)sp. z o.o. w W. co do zamiaru wywiązania się z warunków zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...) doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci aparatu telefonicznego marki N. (...) C. z kartą SIM oraz aparatu telefonicznego marki S. (...) z kartą SIM oraz usług telekomunikacyjnych w łącznej kwocie 2067,08 zł

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 22 lutego 2016 roku (sygnatura akt II K 886/15) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu oskarżonego K. J. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 286§1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art.

69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk (wg stanu prawnego na dzień przed 1 lipca 2015r. na podstawie art. 4§1 kk) warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. J. kary pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat. Na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązał skazanego K. J. do naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 2067,08 zł na rzecz pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. w W. w terminie roku i 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

Zwolnił oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych poniesionych w sprawie, wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego K. J., zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

1) naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 5 kpk poprzez jego niezastosowanie w przypadku gdy w sprawie zachodziły nie dające się usunąć wątpliwości, które sąd w konsekwencji rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego;

2) naruszenie przepisów postępowania mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez zastosowanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, a przez to przyjęcie jako istotnych tylko części dowodów zebranych w trakcie postępowania,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie potwierdziła zaistnienia zarzucanych w apelacji uchybień.

Za chybiony uznać należy zarzut obrazy przepisów postępowania a mianowicie art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk mający polegać na zastosowaniu – zdaniem autora apelacji – dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, a przez to przyjęcie jako istotnych tylko części dowodów zebranych w trakcie postępowania. Sąd rejonowy, wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego, w sposób rzetelny rozważył wszystkie dowody zgromadzone w sprawie w zakresie zarzucanego oskarżonemu K. J. czynu z art. 286 §1 kk i na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wykazał winę i sprawstwo oskarżonego. Przeprowadzona w powyższym zakresie przez sąd orzekający ocena materiału dowodowego, a dokonana w sposób swobodny – nie zaś dowolny – z uwzględnieniem reguł określonych w art. 7 kpk jest wnikliwa, obiektywna, zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego a także nie wykazuje błędów natury faktycznej czy też logicznej. Zaznaczyć przy tym należy, iż w sprawie niniejszej nie ujawniono aby wyrokując sąd I instancji oparł ustalenia faktyczne jedynie na części zgromadzonych w powyższym zakresie dowodów.

Orzekając w niniejszej sprawie sąd rejonowy miał na uwadze całokształt zgromadzonego materiału dowodowego odnośnie zarzucanego oskarżonemu czynu, dokonanie zaś oceny dowodów nie stanowi naruszenia art. 410 kpk. Odnosząc się do powyższego zarzutu nie można za zasadną uznać wyrażoną w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego argumentację w której skarżący wyraża pogląd, iż w czasie zaistniałego zdarzenia podpisując umowy K. J. nie zdawał sobie sprawy, że staje się stroną umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, czyniąc przy tym nadto sugestie, iż wymieniony uprzednio zakupując starter w salonie firmowym O. za 5 zł, wnioskował, iż podpisywana umowa będzie rodziła takie same skutki prawne. Złożone przez K. J. wyjaśnienia zostały poddane swobodnej oraz obiektywnej ocenie. Rozpatrując apelację obrońcy zwrócić w tym miejscu należy uwagę, iż przedmiotowe działania podjęte zostały przez oskarżonego po rozmowie z nieznaną mu osobą i wyrażeniu zgody na przedstawioną przez wskazaną osobę propozycję. Nadmienić przy tym należy, iż osoba ta zaferowała wówczas oskarżonemu określoną kwotę pieniędzy. Dostrzeżenia ponadto wymaga, iż oskarżony w salonie sieci P. przekazał pracownikowi tego salonu zakupiony starter jak również okazał swój dowód osobisty a następnie podpisał dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w których to umowach oskarżony K. J. wymieniony został jako abonent usług

telekomunikacyjnych. Znamionym przy tym także pozostaje, iż oskarżony w związku z zawarciem wskazanych umów otrzymał dwa telefony komórkowe. Jak wskazał zaś w złożonych wyjaśnieniach K. J. „podszedł jakiś chłopak i zapytał czy nie chcemy zarobić pieniędzy. Ja się zgodziłem. Powiedział, że trzeba kupić w sieci O. starter do telefonu za 5 zł i z tym starterem pójść do salonu P. zarejestrować tę kartę i za to dostaniemy 200 zł.” Wskazując nadto, iż osoba, która wówczas we wskazanym salonie P. okazała umowy do podpisu podała mu dwa telefony oryginalnie zapakowane, a także stwierdzając przy tym równocześnie „ja za nie płaciłem a potem wyszedłem z salonu”. (k. 2046).

Zaistniałe w sprawie okoliczności ocenione w kontekście zasad logiki wskazują, iż oskarżony K. J., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą podejmował w czasie zaistniałego zdarzenia czynności w sposób celowy, intencjonalny, działał z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej i nie miał zamiaru wywiązania się z zawartych w tych podpisanych umowach postanowień. Zwrócić przy tym należy uwagę, iż otrzymane w związku z zawarciem przedmiotowych umów dwa telefony komórkowe, jak również podpisane umowy oskarżony wkrótce po wyjściu z salonu przekazał rzekomo nieznanemu mężczyźnie, a za co oskarżony otrzymał środki finansowe w kwocie 20 złotych.

Odnosząc się zaś do zarzutu naruszenia przepisu prawa procesowego tj. art. 5 kpk, który skarżący upatruje w jego niezastosowaniu w przypadku gdy w sprawie zachodziły nie dające się usunąć wątpliwości, które - zdaniem skarżącego sąd w konsekwencji rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego - zarzut ten uznać należy za chybiony. Zauważyć należy, iż zasada *in dubio pro reo* ma zastosowanie gdy nie można wyjaśnić wątpliwości, które muszą mieć obiektywne uwarunkowania, zasada ta nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Z treści wydanego w sprawie wobec oskarżonego K. J. rozstrzygnięcia jak również pisemnych motywów wydanego wyroku nie wynika aby sąd orzekający powziął jakiegokolwiek wątpliwości dokonując stanowczych ustaleń co do winy i sprawstwa wymienionego oskarżonego, brak jest ponadto podstaw do uznania, iż wątpliwości takie w sprawie tej powinien był powziąć. Rozpoznając apelację zwrócić przy tym należy uwagę, iż unormowana w art. 5§2 kpk zasada rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego oraz zasada swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk) mają charakter rozłączny i nie jest uzasadnione jednoczesne podnoszenie takich zarzutów.

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku (art.437§1 kpk).

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.